

מסכת מנהות

פרק א'

א. כל המנחות שנקמצו שלא לשמן, בשירות, אלא שלא עלו לבעלים מסוים חובה, חוות מנהת חוטא, ומנהת קנאות. מנהת חוטא ומנהת קנאות שנקמצו שלא לשמן, נתן בכספי, והלך, והקטיר שלא לשמן, או לשמן ושהלא לשמן, או שלא לשמן ולשmeno, פסולות. כיצד לשמן ושהלא לשמן, לשם מנהת חוטא ולשם מנהת נדבה, או שהלא לשמן ולשmeno, לשם מנהת נדבה ולשם מנהת חוטא:

ב. אחת מנהת חוטא ואחת כל המנחות שנקמצו זר, אוננו, טבול يوم, מחרס בגדים, מחרס כפורים, שלא רחויז ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי קלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חברו, פסל. קמץ בשמאלי, פסל. בון בתירא אומר, ייחזר וניחזר וייקמץ בימין. קמץ ועלה בידו צריך או גראגיר מלח או קרט של לבונה, פסל, מפני שאמרו, הקמץ היתר וחסר, פסול. איזה הוא היתר, שנקמצ שברץ. וחסר, שנקמצ בראי שי אצבעותיו. כיצד הוא עוזה, פושט את אצבעותיו על פס ידו:

ג. רְבָה שְׁמַנֶּה, וְחִסְר שְׁמַנֶּה, חִסְר לְבָוָנָתָה, פְּסֻוָּה. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְּנַחָה לְאַכְל שִׁירִיה בְּחוֹזֵן, או כְּזִית מִשְׁיָרִיה בְּחוֹזֵן, לְהַקְטִיר קְמַצָה בְּחוֹזֵן, או כְּזִית מִקְמַצָה בְּחוֹזֵן, או לְהַקְטִיר לְבָוָנָתָה בְּחוֹזֵן, פְּסֻוָל וְאַיּוֹ בּוֹ כִּרְתָה. לְאַכְל שִׁירִיה לְמַחר, או כְּזִית מִשְׁיָרִיה לְמַחר, לְהַקְטִיר קְמַצָה לְמַחר, או כְּזִית מִקְמַצָה לְמַחר, או לְהַקְטִיר לְבָוָנָתָה לְמַחר, פְּגֹול וְחִיבֵין עַלְיוֹ כִּרְתָה. זֶה הַפְּלָל, כָל הַקּוֹמֵץ, וְהַגּוֹתָן בְּכָלֵי, וְהַמְּהַלָּה, וְהַמְּקַטִיר, חַוֵז לְמַקוּמוֹ, פְּסֻוָל וְאַיּוֹ בּוֹ כִּרְתָה. חַוֵז לְזַמְנוֹ, פְּגֹול וְחִיבֵין עַלְיוֹ כִּרְתָה, וּבָלְבָד שִׁיקְרָב הַמְּתִיר כְּמַצּוֹתָו. כִּיצְדָ קְרָב הַמְּתִיר כְּמַצּוֹתָו. קְמַז בְּשִׁתְיָקָה וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר חַוֵז לְזַמְנוֹ, או שְׁקָמַז חַוֵז לְזַמְנוֹ וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר בְּשִׁתְיָקָה, או שְׁקָמַז וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר חַוֵז לְזַמְנוֹ, זֶה הוּא שִׁיקְרָב הַמְּתִיר כְּמַצּוֹתָו:

ד. כִּיצְדָ לֹא קְרָב הַמְּתִיר כְּמַצּוֹתָו. קְמַז חַוֵז לְמַקוּמוֹ, וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר חַוֵז לְזַמְנוֹ, או שְׁקָמַז חַוֵז לְזַמְנוֹ וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר חַוֵז לְמַקוּמוֹ, או שְׁקָמַז וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר חַוֵז לְמַקוּמוֹ, מְנַחָת חֲוֹטָא וְמְנַחָת קְנָאות שְׁקָמָצָן שְׁלָא לְשָׁמָן וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר חַוֵז לְזַמְנוֹ, או שְׁקָמַז חַוֵז לְזַמְנוֹ, וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר שְׁלָא לְשָׁמָן, או שְׁקָמַז וְגַתָנוּ בְּכָלֵי וְהַלְךָ וְהַקְטִיר שְׁלָא לְשָׁמָן, זֶה הוּא שְׁלָא קְרָב הַמְּתִיר כְּמַצּוֹתָו. לְאַכְל כְּזִית בְּחוֹזֵן וְכְזִית

למחר, בזאת למחר וכזאת בחוץ, כחזי זית בחוץ וכחזי זית למחר,
כחזי זית למחר וכחזי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת. אמר רבי
יהודה, זה הכל, אם מחשבת הזמן קדמה לחשבת המקום, פגول
וחביב עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה לחשבת הזמן,
פסול ואין בו כרת. וחכמים אומרים, זה וזה פסול ואין בו כרת.
לאכל כחזי זית ולהקטר כחזי זית, קשר, שאין אכילה והקטרה
מצטרפין: